

Reuzen in zakformaat

Af en toe staat er een berichtje in de krant waar mijn humeur meteen van opklaart. Dat was afgelopen woensdag het geval, want daarin werd het nieuwe programma van de Zomer van Antwerpen aangekondigd. Een cultuurfestival in de stad – vaak op niet voor de hand liggende locaties, bovendien – is sowieso iets om vrolijk van te worden, maar los daarvan koester ik keer op keer stiekem de hoop dat ook Royal de Luxe van de partij zal zijn. Want Royal de Luxe schept schoonheid. Het straattheatergezelschap uit het Franse Nantes slaagt er keer op keer in om volwassen mensen opnieuw kind te doen worden. Om weg te dromen, ook. Wie in 2006 de Olifant door de stad heeft zien marcheren – een houten gevaarte van 12 meter hoog – spreekt er nog over. Het was een sprookje dat werkelijkheid werd. Ook de Duiker en de Kleine Reuzin prikkelden nadien de verbeelding. En vier jaar geleden palmden Oma Reus en Kleine Reus de stad in. Het was de eerste keer dat ik het evenement van meet af aan meemaakte, en de ontroering die ik toen voelde kan ik tot vandaag niet in woorden vatten. Meer nog: telkens ik vandaag door Antwerpen fiets, flitsen me beelden van toen door de geest. Dan zie ik Oma Reus en haar kleine vriend weer dansen op de Gedempte Zuiderdokken op de tonen van Richard Hawley. Ik rij voorbij de ingang van de Zoo, en in gedachten denk ik er de hangmat bij waarin de Kleine Reus 's nachts lag te slapen. Ik weet nog precies hoe het geluid van zijn ademhaling klonk. En telkens ik het theaterplein kruis weet ik: hier stond het gigantische ziekenhuisbed van Oma Reus. En dan heb je nog het Stadspark, waar de helpers de Kleine Reus allerlei lekkers in de keel goten tijdens een picknick. Hoe fijn was het om Warre Borgmans – de vertegenwoordiger van de Reuzen in Antwerpen – te zien tolken op de Grote Markt. Het waren dagen van puur escapisme. Van vroeg opstaan en laat gaan slapen, om toch maar niets te missen. De eerste avond kwamen er een paar honderden nieuwsgierigen een kijkje nemen. De laatste dag waren er haast een miljoen mensen op post. Ik geef het toe: ik heb geweend toen de reuzen op hun boot stapten, en langs het Kattendijkdok de stad verlieten. Ik betrapte mezelf erop dat ik al die dagen in een roes had geleefd, een parallel universum, bijna. En plots werd ik weer met beide voeten op de grond gezet. Maar kijk: Royal de Luxe komt terug! Al worden de reuzen dit keer ingeruild voor miniaturen. Ik weet het wel: twee jaar geleden streek dit spektakel ook al neer in Mechelen. Meer nog: de productie werd in eerste instantie zelfs voor die stad ontwikkeld. Toen waren de plaatsen beperkt, en kregen de Mechelaars uiteraard voorrang. Eigen mensen eerst, maar dan zonder de wrange nasmaak die sinds kort aan die slogan kleeft. De timing voor de terugkeer kan – gezien de uitslag van de verkiezingen – overigens niet beter vallen. Volgens Jean-Luc Courcoult, de oprichter van het gezelschap, is het hun eerste voorstelling die een directe relatie heeft met de huidige wereld, en niet louter tot de verbeelding spreekt. Ik ben niet zo naïef om te denken dat kunst de wereld kan redden. Maar ze kan 'm wel – al is het maar even – een beetje mooier maken. En dat is in het huidige klimaat van afgunst, haat en frustratie geen overbodige luxe.

